Dimecres dins l'octava de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Lc* 24,13-35): Aquell mateix diumenge, dos d'ells es dirigien cap a un poblet anomenat Emmaús, que distava uns seixanta estadis de Jerusalem. I enraonaven entre ells de totes aquestes coses que havien passat. I s'esdevingué que, mentre conversaven i discutien, se'ls atansà el mateix Jesús i caminava amb ells; però els seus ulls estaven impedits perquè no el reconeguessin (...).

Arribaren a prop del poblet on anaven i ell feu com si continués més enllà. Però ells el pressionaren, tot dient: «Queda't amb nosaltres, que es fa vespre, i el dia ja va decaient». I entrà per quedar-se amb ells. I s'esdevingué que, mentre es trobava amb ells a la taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà. I se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell se'ls feu invisible (...). I alçant-se de seguida, se'n tornaren a Jerusalem i trobaren reunits els Onze i els qui eren amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó». I ells referiren les coses que havien succeït en el camí, i com el conegueren en la fracció del pa.

Amb la resurrecció l'Escriptura s'ha desvetllat d'un mode nou

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, partint d'allò inesperat, l'Escriptura s'ha desvetllat d'un nou mode. Òbviament, la nova lectura de les Escriptures solament podia començar després de la resurrecció, perquè únicament per ella Jesús quedà acreditat com enviat de Déu. Ara calia identificar ambdós esdeveniments —creu i resurrecció— en l'Escriptura, entendre'ls d'una nova manera i arribar així a la fe en Jesucrist com el Fill de Déu.

Per als deixebles, la resurrecció era tan real com la creu. Es rendiren simplement davant la realitat: després de tant titubeig i astorament inicial, ja no podien oposar-se a ella. És realment Ell; viu i ens ha parlat, ha permès que el toquem, tot i que ja no pertany al món del que normalment és tangible.

—La paradoxa era indescriptible: Ell era completament diferent, no un cadàver reanimat, sinó algú que vivia des de Déu d'un mode nou i per a sempre; i, al mateix temps, sens pertànyer ja al nostre món, era present de manera real, en la seva plena identitat.

L'Eucaristia, aliment del Cristià

Mn. Antoni ORIOL i Tataret
(Vic, Barcelona, Espanya)

Avui els deixebles no marxen separats, cadascú pel seu compte, sinó tots junts. I no parlen d'assumptes aliens, sinó del que s'havia esdevingut: la passió i la mort de Jesucrist. La comunió de companyonia es transfigura i es transforma en una comunió de record, que culminarà en una comunió d'hospitalitat, de "comensalitat" i, finalment, de captació interpersonal.

El que és impressionant del cas és que "Jesús company" de camí i "Jesús comensal" no és copsat en la seva darrera veritat fins que culmina en "Jesús Eucaristia", és a dir, fins que no es dóna a conèixer —i a menjar!— a Si mateix en "partir el pa".

—Senyor Jesús, que continueu i continuareu fent en la vostra Església el gest de "partir el pa" fins a la fi dels temps, concediu-nos la gràcia de menjar-vos per a "ser-vos" i de "ser-vos" per a menjar-vos, alhora que "ser-nos" mútuament vertaders germans en la comunió d'amor. Amén.